RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 118.568 van 24 april 2003
in de zaak A. 72.543/VII-15.033.

In zake : Maurice BUYS,
wonende te SINT-GILLIS-WAAS,
Reepstraat 180

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Maurice BUYS op 18 december 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 7 november 1996, waarbij hem de vergunning wordt geweigerd voor de verdere uitbating van een landbouwbedrijf met 100 zeugen en 600 mestvarkens, aan de Reepstraat 180, 9170 Sint-Gillis-Waas, kadastraal gekend als Sint-Gillis-Waas, afd. 1, sectie c, perceel nrs. 27d2 en 28b;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 maart 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Adjunct van de Directeur E. DE LAETER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De feiten</u>

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker exploiteert een varkenshouderij te Sint-Gillis-Waas aan de Reepstraat 180. De inrichting is, volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren, deels gelegen in woongebied met landelijk karakter, deels in agrarisch gebied.

Op 25 oktober 1982 verleent het college van burgemeester en schepenen hem een vergunning voor de exploitatie van 600 mestvarkens en 100 zeugen voor een termijn van tien jaar, dus tot 25 oktober 1992.

1.2. Op 13 maart 1996 dient verzoeker de milieuvergunningsaanvraag in die aanleiding zal geven tot de thans bestreden beslissing. Die aanvraag wordt op 25 maart 1996 ontvankelijk en volledig bevonden. In de aanvraag wordt gesteld dat het gaat om "het hernieuwen van een vergunning voor een bestaande inrichting" met als voorwerp 100 zeugen en 600 gebruiksvarkens ouder dan tien weken. Op het aanvraagformulier staat te lezen dat de exploitatie in uitbating is. Bij de aanvraag worden zeven mestafzetovereenkomsten gevoegd.

1.3. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek worden 62 bezwaarschriften ingediend.

1.4. Op 17 juni 1996 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Gillis-Waas de gevraagde vergunning voor een termijn eindigend op 31 augustus 1997.

1.5. De Vlaamse Landmaatschappij gaat tegen deze beslissing in beroep.

1.6. In het kader van de beroepsprocedure wordt een reeks adviezen uitgebracht. Behoudens de administratie voor ruimtelijke ordening adviseren alle adviesverlenende instanties ongunstig en stellen zij voor de vergunning te weigeren.

1.7. Met een besluit van 26 september 1996 wordt de beslissingstermijn met één maand verlengd.

1.8. Op 7 november 1996 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Deze beslissing, die aan verzoeker betekend wordt met een aangetekend schrijven van 8 november 1996, is als volgt gemotiveerd:

> "Overwegende dat voorliggende aanvraag in feite de hernieuwing betreft van de sinds 1992 vervallen vergunning voor 700 varkens;
> Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan 'Sint-Niklaas-Lokeren', gelegen is in een woongebied met landelijk karakter, deels in een agrarisch gebied, bestemming waarmee de inrichting in overeenstemming is;
> Overwegende dat het dichtstbijgelegen hindergevoelig gebied (i.c. een woongebied) op ca. 675 m afstand ligt; dat de onmiddellijke omgeving tamelijk dicht bebouwd is; dat binnen de 100 m-straal rondom de perceelsgrenzen van de inrichting zich een 25-tal woningen bevinden waarvan de dichtstbijgelegen vreemde woning op ca. 40 m afstand;
> Overwegende dat gelet op de geringe afstand van de stallen t.o.v. de dichtstbijgelegen woningen de milieuhinder voor deze woningen als reëel te beschouwen is;
> Overwegende dat de inrichting als bestaande veeteeltinrichting zou kunnen beschouwd worden aangezien voldaan wordt aan art. 1.2. van Vlarem II, nl. de bouwvergunningen dateren van vóór 01-09-1991 en er werd aangifte gedaan bij de Mestbank vóór 29-09-1993; dat de inrichting evenwel als nieuwe inrichting dient beschouwd aangezien de vergunning voor de exploitatie sinds 11-10-1992 vervallen is;
> Overwegende dat in toepassing van art. 5.9.4.5. van Vlarem II de verbods- en afstandsregels voor nieuwe varkenshouderijen (art. 5.9.4.3. en art. 5.9.4.4.) eveneens voor deze inrichting geldt aangezien het een niet gesloten varkenshouderij betreft; dat volgens art. 5.9.4.4. van Vlarem II en in voorliggend geval een minimumafstand van 1000 m vereist is t.o.v. elk hindergevoelig gebied; dat hieraan dus niet wordt voldaan;
> Overwegende dat de stal voor 100 zeugen zich bevindt in het woongebied met landelijk karakter en werd ingericht als bergplaats;

Overwegende dat de milieuvergunningsaanvraag volledig en ontvankelijk werd verklaard na 01-01-1996 en het MAP dus van toepassing is;

Overwegende dat niet wordt voldaan aan art. 13 van het Vergunningenbesluit aangezien de aanvraag leidt tot een stijging van de mestproduktie (nl. 4 499 kg P_2O_5); dat het hier een inrichting betreft die als nieuw moet beschouwd worden en er na de verandering niet wordt voldaan aan de voorwaarden van een gezinsveeteeltbedrijf;

Overwegende dat de totale jaarlijkse mestopslag 4 499 kg P_2O_5 bedraagt; dat om deze hoeveelheden mest zonder normoverschrijding te verspreiden de exploitant dient te beschikken over tenminste 30 ha landbouwgrond; dat de exploitant evenwel slechts beschikt over een totale afzetmogelijkheid van 3 760 kg P_2O_5 (op eigen grond en via 7 buurtregelingscontracten); dat een verantwoorde mestafzet dus niet is gewaarborgd;

Overwegende dat voorzover de mestopslagplaatsen waterdicht zijn uitgevoerd er geen bodem- en grondwaterverontreiniging dient gevreesd;

Overwegende dat de inrichting rekening houdend met haar kenmerken en omvang, en rekening houdend met de ligging ten overstaan van gebieden die hindergevoelig zijn (bv. vanwege de belangrijkheid van de woonfunctie; vanwege de kwetsbaarheid van de bodem;), een te grote negatieve impact zou hebben op mens en leefmilieu, inzonderheid door de overmatige geurhinder die zij veroorzaken;

Overwegende dat de inrichting milieuhygiënisch niet verenigbaar is met de omgeving; dat de milieuvergunning dient geweigerd te worden";

2. <u>De gegrondheid van het beroep</u>

2.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel stelt dat de mestafzet wel gewaarborgd is, zoals moet blijken uit de bij de aanvraag gevoegde documenten (o.a. zeven mestafzetovereenkomsten), dat zijn bedrijf met betrekking tot de toegepaste afstandsregel als een bestaande veeteeltinrichting kan worden aanzien en dat de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid bevat doordat enerzijds wordt geoordeeld dat het bedrijf kan beschouwd worden als een bestaande veeteeltinrichting en anderzijds toch als een nieuwe inrichting wordt beschouwd;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daartegenover stelt dat van de zeven voorgelegde mestafzetovereenkomsten slechts vier door de Vlaamse Landmaatschappij werden goedgekeurd en dat de drie andere niet kunnen worden in aanmerking genomen; dat zij verder betwist dat er een tegenstrijdigheid zou zijn in de bestreden beslissing, nu er duidelijk wordt gezegd dat de inrichting als bestaand zou kunnen beschouwd worden volgens de algemene definities in artikel 1.2 van Vlarem II, maar dat rekening werd gehouden met het feit dat de vergunning vervallen is sinds 11 oktober 1992;

2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van het feit dat drie van de zeven mestafzetovereenkomsten niet werden goedgekeurd door de Vlaamse Landmaatschappij, zodat de motiveringsplicht werd geschonden, dat de beslissing van de Mestbank terzake niet afdoende zou gemotiveerd zijn en dat de verwerende partij haar bevoegdheid te buiten gaat wanneer zij oordeelt dat het laattijdig indienen van de aanvraag tot hernieuwing van de vergunning van een inrichting die als bestaand moet worden beschouwd een invloed zou hebben op het bestaande karakter van de inrichting, nu het tegenovergestelde zou blijken uit het antwoord van de Vlaamse minister van Leefmilieu op een parlementaire vraag, en het "hoofdbestuur van de Vlaamse Gemeenschap" ook in die zin beslist;

2.4. Overwegende dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt vastgesteld dat "de aanvraag in feite de hernieuwing betreft van de sinds 1992 vervallen vergunning" en dat "de inrichting als een bestaande veeteeltinrichting zou kunnen beschouwd worden, aangezien voldaan is aan art. 1.2 van Vlarem II", terwijl anderzijds wordt geoordeeld dat de inrichting als een nieuwe dient te worden beschouwd, omdat de vergunning voor de exploitatie sinds oktober 1992 verstreken is; dat uit de lezing van de beslissing en van de daaraan voorafgaande adviezen duidelijk blijkt dat de verwerende partij de inrichting als nieuw beschouwt, waardoor de aanvraag uitgesloten was uit de overgangsregeling van artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (vergunningenbesluit); dat deze vaststelling die berust op de feitelijke gegevens van het dossier, juridisch correct is; dat de overgangsbepaling van artikel 13 van het "vergunningenbesluit", zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing als volgt luidt:

> "Bij wijze van overgangsmaatregel kan voor vergunningsaanvragen die volledig en ontvankelijk verklaard zijn voor 1 januari 1997, met betrekking tot de rubrieken 9.3 tot 9.8 van de indelingslijst alleen een vergunning verleend worden in de volgende gevallen en onder de bijbehorende voorwaarden :
> 1° de vergunningsaanvraag heeft betrekking op de hernieuwing van de vergunning van een bestaande veeteeltinrichting. De lopende vergunning dient te verstrijken tussen 1 januari 1996 en 1 juli 1998. Bij de vergunningsaanvraag dient voldaan te worden aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 3, § 2, 1°.
> De bevoegde overheid mag enkel een vergunning op proef verlenen overeenkomstig artikel 30, § 4, van het VLAREM met een maximale duur van één jaar.

De einddatum van de vergunning op proef mag maximaal één jaar na de einddatum van de te hernieuwen vergunning liggen en mag niet na 31 december 1998 vallen.

Voor het verstrijken van de termijn van de vergunning op proef wordt volgens de procedure vermeld in artikel 40 van het VLAREM, een definitieve beslissing getroffen. Artikel 40, § 2, 1°, a, en artikel 40, § 2, 2°, a, van het VLAREM met betrekking tot de opmaak van een evaluatieverslag zijn hierop niet van toepassing;

2° de vergunningsaanvraag heeft betrekking op de volledige verplaatsing van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een gezinsveeteeltbedrijf. Bij de vergunningsaanvraag dient voldaan te worden aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 3, § 2, 2°;

3° de vergunningsaanvraag heeft betrekking op het veranderen van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een gezinsveeteeltbedrijf en mits voldaan wordt aan de volgende voorwaarden :

a) de vergunde productie op de veeteeltinrichting mag niet toenemen tengevolge van de aangevraagde verandering;

b) het verlenen van de vergunning mag niet tot gevolg hebben dat het bedrijf waartoe de inrichting behoort, na de aangevraagde verandering niet langer als gezinsveeteeltbedrijf kan worden beschouwd;

c) de voorwaarden bepaald in artikel 3, § 2, 1°";

dat weliswaar artikel 2, 7°, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet), zoals het van toepassing was ten tijde van de bestreden beslissing, als bestaande veeteeltinrichting beschouwt de vergunningsplichtige inrichting waarvoor de bouwvergunning vóór 21 september 1991 werd verleend en waarvoor minstens voor het aanslagjaar 1993 vóór 19 september 1993 aangifte werd gedaan bij de mestbank; dat die definitie echter moet worden samengelezen met de artikelen 4, § 1, 18 § 2 en § 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning; dat een exploitatie van een vergunningsplichtige inrichting slechts mogelijk is mits een voorafgaandelijke schriftelijke vergunning die wordt verleend voor een bepaalde duur van maximum twintig jaar en waarvan vóór het verstrijken van de lopende vergunning de hernieuwing moet worden gevraagd; dat krachtens artikel 39, § 4, van Vlarem I, dat zijn rechtsgrond vindt in artikel 18, § 5, van het milieuvergunningsdecreet, de uitbating in regel moet worden stopgezet wanneer niet tijdig de hernieuwing werd aangevraagd; dat om de overgangsmaatregel voorzien door artikel 13 van het vergunningenbesluit te kunnen genieten de primordiale voorwaarde dus is dat het om een vergunde veeteeltinrichting moet gaan; dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de inrichting van verzoeker sedert 25 oktober 1992 niet over een milieuvergunning beschikt voor het houden van 100 zeugen en 600 mestvarkens; dat het bestreden besluit dan ook terecht overweegt dat verzoekers aanvraag niet als een hernieuwingsaanvraag kan worden beschouwd, en deze dan ook als dusdanig

behandelt; dat het standpunt van verzoeker dat er op neerkomt dat “bestaande” maar niet vergunde inrichtingen niet onder de toepassing van de principiële verbodsbepaling van artikel 34, § 3, van het meststoffendecreet zouden vallen er alsdan zou kunnen toe leiden dat een exploitant wiens vergunning is verstreken en die exploiteert zonder vergunning een uitbreiding van zijn inrichting met verhoging van de mestproductie zou kunnen verkrijgen, terwijl een exploitant wiens milieuvergunning niet is verstreken en die tijdig een uitbreiding van zijn vergunning met verhoging van de mestproductie vraagt, op een weigering zou botsen in toepassing van evengenoemd artikel; dat dergelijke ongerijmde redenering niet kan worden ingepast in de bedoeling van de decreetgever; dat, aangezien de vergunning van verzoeker was verstreken sedert 25 oktober 1992 -hetgeen inhoudt dat hij sedert die datum zijn veeteeltinrichting niet meer mocht exploiteren bij gebreke aan een vergunning- het inwilligen van zijn aanvraag een verhoging van de vergunde mestproductie tot gevolg zou hebben; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig april tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**